

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci exekúcie oprávneného **V.**, IČO: X., proti povinnému **M.** **P.**, IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou Š., **pre vymoženie 1125,79 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 24 Er 386/2009, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 23. júla 2010, sp.zn. 4 CoE 39/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra uznesením z 8. februára 2010 č.k. 24 Er 386/2009-21 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Poukázal na ustanovenie § 24 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, § 25 ods. 3 Správneho poriadku, § 52 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, § 57 ods. 1 Exekučného poriadku a konštatoval, že prieskumná činnosť súdu je obmedzená na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul formálne a materiálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu. Z výpisu živnostenského registra zistil, že miestom podnikania povinného bola nezmenene od 17. júna 2009 adresa N., táto adresa bola uvedená aj v živnostenskom registri a túto adresu používal oprávnený aj v písomnom styku s povinným, pretože jeho iná adresa - podnikateľa fyzickej osoby, mu nebola známa. V otázke riadneho doručenia exekučného titulu, ktoré spochybnil povinný, sa stotožnil s vyjadrením oprávneného, že exekučný titul mu bol riadne doručený, pričom doplnil, že sa tak stalo postupom podľa § 25 ods. 3 Správneho poriadku. Po preskúmaní veci zistil, že exekučné konanie prebieha na základe riadneho exekučného titulu, ktorým je platobný výmer vydaný

Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. P. z 23. januára 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. februára 2009 a stal sa vykonateľným 11. marca 2009 a ktorým bola povinnému uložená povinnosť uhradiť dlh voči oprávnenému v celkovej sume 1125,79 €. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že exekučné konanie je vedené zákonným spôsobom, na základe riadneho právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Konštatoval, že v danej veci neboli splnené podmienky na zastavenie exekúcie uvedené v § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, preto návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovelo a v celom rozsahu ho zamietol.

Krajský súd v Nitre na odvolanie povinného uznesením z 23. júla 2010, sp.zn. 15 CoE 189/2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. K dôvodom uvedeným povinným v odvolaní uviedol, že povinný v danom konaní vystupuje ako fyzická osoba - podnikateľ, a preto aj doručovanie a s ním spojená fikcia, sa nespravuje iba povinným namietanými ustanoveniami § 24 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, ale aj ustanoveniami § 25 ods. 3 Správneho poriadku, na základe ktorého v danom prípade došlo k fikcii doručenia.

Proti uzneseniu krajského súdu podal povinný dovolanie, v ktorom navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavku na zrušenie rozhodnutia odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore so zákonom. Namietal, že odvolací súd svojim rozhodnutím o nezastavení exekúcie umožnil pokračovať v konaní nepríslušnému exekučnému súdu a odobril tiež to, že vo veci v rozpore s ústavou a právnym poriadkom konal a rozhodoval vyšší súdny úradník. Poukázal na ustanovenie § 45 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého miestne príslušný súd je všeobecný súd povinného a uviedol, že jeho všeobecným súdom už v čase podania návrhu na začatie exekúcie bol Okresný súd v Topoľčanoch, pretože v obci H. mal trvalé bydlisko a tam sa aj trvale zdržiaval. Z toho dôvodu len Okresný súd Topoľčany mohol byť zákonným exekučným súdom. Ďalej namietal, že odvolací súd si pri svojom rozhodovaní neuvedomil, že už samotným postupom súdu prvého stupňa mu bola ako účastníkovi exekučného konania odňatá možnosť konať pred súdom z toho dôvodu, že vo veci nekonal zákonný sudca, ale vyšší súdny úradník. Poukázal na poverenie súdneho exekútora, ktorá vydala vyššia súdna úradníčka, ktorým podľa jeho názoru bolo umožnené nezákonné začatie exekúcie. Citoval čl.

48 ods. 1 a 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom upozornil na ústavnú zásadu, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Namietal, že poverenie vyššej súdnej úradníčky nebolo nikdy predmetom prieskumu zákonného sudcu, a pretože o ňom ani nevedel, nemohol ho ani napadnúť spôsobom garantovaným Ústavou Slovenskej republiky. Mal za to, že v tomto zmysle pochybil odvolací súd, ktorý postupom a rozhodovaním, keď jeho návrhu na zastavenie exekúcie nevyhovelo a potvrdil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, odňal mu možnosť riadne konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.

Oprávnený vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolanie je v celom rozsahu bezpredmetné z toho dôvodu, že písomnosti boli povinnému doručované na adresu uvedenú v živnostenskom registri presne v zmysle § 25 ods. 3 Správneho poriadku. Mal za to, že pri doručovaní bolo rozhodujúce miesto podnikania a nie miesto trvalého pobytu. Dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. nepovažoval za daný z dôvodu, že povinný mal možnosť uplatniť všetky svoje procesné námietky pred súdom a o všetkých bolo riadne rozhodnuté. Rovnako nepovažoval za daný ani dovolací dôvod o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Nitra a Krajského súdu v Nitre.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné.

V prejednávanej veci je nepochybné, že povinný dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 O.s.p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania

vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p., povinný ich v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky a podobne).

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p. ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 45 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok) miestne príslušný súd je všeobecný súd povinného. Ak povinný nemá všeobecný súd v Slovenskej republike, príslušný je súd, v ktorého obvode má povinný majetok; ak je niekoľko príslušných súdov, rozhoduje súd, ktorému bola žiadosť doručená ako prvému.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 105 ods. 1 O.s.p. súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Z ustanovenia § 105 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd z úradnej povinnosti (*ex officio*) skúma, či je daná podmienka miestnej príslušnosti. Z časového hľadiska skúma miestnu príslušnosť kedykoľvek počas konania, avšak len pokiaľ ide o osobitnú miestnu príslušnosť (§ 88 O.s.p.). Na to, aby mohol skúmať všeobecnú miestnu príslušnosť (§ 84 a nasl. O.s.p.) alebo osobitnú miestnu príslušnosť alternatívnu (§ 87 O.s.p.) musí ísť o jeden z týchto dvoch prípadov: 1) navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach ako navrhovateľ alebo 2) keď miestnu príslušnosť namieta odporca. V takom prípade však námietka miestnej nepríslušnosti musí byť vznesená pri prvom úkone, ktorý odporcovi patrí a ak túto svoju zákonnú možnosť do takto stanoveného času nevyužije, dochádza ku konvalidácii miestnej nepríslušnosti súdu, v dôsledku čoho sa konanie uskutoční na v podstate miestne nepríslušnom súde. V ostatných prípadoch nemá súd z úradnej povinnosti skúmať svoju miestnu príslušnosť.

V preskúmvanej veci dovolací súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola na Okresný súd Nitra podaná 26. júna 2009. Poverenie súdnemu exekútorovi bolo vydané 3. júla 2009, doručené súdnemu exekútorovi 10. júla 2009. Prvým úkonom, ktorý povinnému patril v exekučnom konaní, pri ktorom by mohol namietat miestnu nepríslušnosť, bolo podanie námietok voči upovedomeniu o začatí exekúcie v zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Z obsahu spisu nevyplýva, že by povinný námietky podal a až návrhom z 15. októbra 2009, podaným na Okresný súd Nitra 16. októbra 2009, sa

povinný domáhal odkladu exekúcie a zastavenia exekúcie, avšak ani v tomto podaní nenamietol, že Okresný súd Nitra nie je miestne príslušný a ani sa nedomáhal postúpenia veci súdu, ktorý by mal byť podľa jeho názoru súdom miestne príslušným. Nakoľko námietka miestnej nepríslušnosti nebola podaná pri prvom úkone, ktorý povinnému v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku patril, (prípadný) nedostatok miestnej príslušnosti bol nepodaním námietky odstránený. Vzhľadom na uvedené mal dovolací súd za to, že súd prvého stupňa správne z úradnej povinnosti neskúmal miestnu príslušnosť, nie je preto opodstatnená námietka povinného o existencii vady zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V dovolaní povinný ďalej namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo tým, že poverenie súdneho exekútora vydané vyššou súdnou úradníčkou nebolo nikdy predmetom prieskumu zákonného sudcu, a pretože o ňom nevedel, nemohol ho napadnúť spôsobom garantovaným Ústavou Slovenskej republiky a v tom zmysle pochybil rovnako aj odvolací súd, keď rozhodoval o odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie.

Podľa čl. 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Podľa § 374 ods. 4 O.s.p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Z uvedeného vyplýva, že proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakateľom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže úplne vyhovieť sudca. Toto znenie je v súlade s článkom 142 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rešpektuje povinnosť sudcu rozhodnúť

o odvolaní, ktoré vydal zamestnanec súdu poverený sudcom. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu; aj v tomto prípade bude o odvolaní rozhodovať sudca, ktorý uvedie v predkladacej správe pre odvolací súd, že nemieni odvolaniu vyhovieť a rozhodnutie preskúma odvolací súd. Uplatnenie tohto postupu však vylučuje tretia veta citovaného ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p. v prípade, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa v zmysle § 202 O.s.p. V takom prípade sa rozhodnutie vydané súdnym úradníkom alebo justičným čakaťom zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Proti uzneseniu, ktorým súd rozhoduje o návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu, že exekúcia sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným (§ 57 ods. písm. a/ O.s.p.) je v zmysle § 58 ods. 4 prípustné odvolanie. To platí tak pre uznesenie, ktorým súd návrhu na zastavenie exekúcie vyhovie a konanie zastaví, ako aj v prípade, kedy súd návrh zamietne.

V danom prípade uznesenie Okresného súdu Nitra z 8. februára 2010, č.k. 24 Er 386/2009-21 vydala vyššia súdna úradníčka JUDr. M. O.. Sudkyňa exekučného súdu listom zo 16. júna 2010 (č.l. 34 spisu) predložila vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní povinného (s poznámkou, že odvolaniu nemieni vyhovieť), ktorý o odvolaní rozhodol dovolaním povinného napadnutým uznesením.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že postup súdov bol v súlade s ustanovením § 374 ods. 4 druhá veta O.s.p., a preto takýmto zákonným postupom nemohlo dôjsť k vade konania uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Povinný namietal aj to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť vydaním poverenia vyššou súdnou úradníčkou súdnemu exekútorovi, ktoré nebolo nikdy predmetom prieskumu zákonného sudcu a pretože povinný o jeho vydaní nevedel, nemohol ho ani napadnúť spôsobom garantovaným Ústavou Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu (§ 36 ods. 2 druhá veta

Exekučného poriadku) a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať. Poverenie na vykonanie exekúcie však nemá priame právne účinky voči osobe povinného, preto povinný voči nemu ani nemôže využiť žiadne opravné prostriedky (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), (viď napr. rozhodnutie III. ÚS 45/08). Ak by poverenie na vykonanie exekúcie vydal súdny úradník, bolo by voči nemu prípustné odvolanie, avšak len osobou, ktorá by na to bola subjektívne procesne legitimovaná, nie však povinným. Pritom podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. taktiež nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať námietky voči upovedomeniu o začatí exekúcie.

Dovolací súd poukazuje na to, že až upovedomenie o začatí exekúcie je procesným úkonom súdneho exekútora, ktorým vznikajú priame právne účinky voči povinnému [§ 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku], a preto Exekučný poriadok povinnému umožňuje podať procesný prostriedok nápravy vo forme námietok.

Námietky povinného o výskyte vady konania uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. preto nie sú opodstatnené.

Vzhľadom na to dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O.s.p. a ani z ustanovenia § 239 O.s.p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie povinného podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Oprávnený však nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods.1 O.s.p.), a preto mu ich dovolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. februára 2012

JUDr. Vladimír Magura, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová